

Art. 6. Składami hurtownemi środków leczniczych zarządzać mogą jedynie dyplomowani materjaliści oraz prowizorzy, względnie magistrzy farmacji. Zarządzający są odpowiedzialni za wykonywanie przepisów dotyczących tej gałęzi handlu.

Art. 7. Osoby, posiadające poprzednio uzyskaną koncesję, winny ją przedłożyć do dn. 15 lutego 1920 r. celem stwierdzenia jej ważności we właściwym Okręgowym Urzędzie Zdrowia Publicznego przy podaniu firmy, imienia i nazwiska koncesjonariusza oraz odpowiedzialnego zarządzającego i siedziby przedsiębiorstwa.

Art. 8. Osobom, którym koncesja pozwala na handel detaliczny środkami leczniczymi (t. j. poza granicami art. 2), zabrania się prowadzenia na podstawie posiadanej koncesji równocześnie handlu hurtowego środkami leczniczymi w zakresie, przewidzianym w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia.

Art. 10. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje jedynie na terytorjum b. zaboru rosyjskiego.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1920 roku.

Minister Zdrowia Publicznego:
w z. *W. Chodźko*

37.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji

w przedmiocie ograniczenia przerobu zboża w zakładach przemysłowych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. „O obrocie ziemio-
płodami w roku gospodarczym 1919/20“ postanawia się niniejszem co następuje:

Art. 1. Zakłady przemysłowe, używające do produkcji jako surowca zboża, a mianowicie: browary, słodownie, gorzelnie, drożdżownie, palarnie kawy zbożowej, fabryki przetworów owsianych, fabryki krochmalu zbożowego nabywać mogą dla celów przerobu jedynie zboże ponadkontyngentowe od producentów, którzy przypadające na nich kontyngenty w całości dostarczyli na podstawie każdorazowego zezwolenia, wydanego przez Ministerstwo Aprowizacji po porozumieniu się z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, a poświadczonego przez Starostę powiatu, w którym zboże ma być nabyte.

Zezwoleń na zakup zboża na obszarze Małopolski udziela wyżej wyszczególnionym zakładom przemysłowym Wydział Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski we Lwowie.

Gorzelnie rolnicze, które uzyskały od Starostów zwolnienie ziemniaków na przerób, mogą otrzymywać bezpośrednio od Starostów zezwolenia na użycie jęczmienia pozakontyngentowego do przerobu na sód w stosunku nie większym niż 20% do ilości zwolnionych ziemniaków.

Art. 2. Przewóz kolejami lub statkami zboża ponadkontyngentowego, zakupywanego dla celów przerobu przez wyszczególnione w art. 1 niniejszego rozporządzenia zakłady przemysłowe na mocy zezwoleń, otrzymanych w myśl rzeczonego art. 1 odbywać się może na zasadzie zwyczajnych listów przewozowych, poświadczonych przez Starostę powiatu, z którego wywóz ma nastąpić. O każdym wydanem zaświadczeniu Starosta winien zawiadamiać władzę administracyjną tego powiatu lub miasta, do którego dany ładunek ma być skierowany.

Art. 3. Przewóz kolejami i statkami słoou oraz kielków słodowych odbywać się może na zasadzie zwyczajnych listów przewozowych, poświadczonych na skutek polecenia Ministerstwa Aprowizacji, względnie Wydziału Spraw Aprowizacyjnych dla Małopolski we Lwowie, przez Starostę powiatu, z którego wywóz ma nastąpić.

Art. 4. Wyszczególnione w art. 1 niniejszego rozporządzenia zakłady przemysłowe mogą przerabiać jedynie zboże, nabyte co do ilości i pochodzenia w sposób, wskazany w rzeczonem art. 1.

Art. 5. Niestosowanie się do przepisów, zawartych w rozporządzeniu niniejszem, podlega karom, przewidzianym w art. 10 ustawy z dnia 18 listopada 1919 r. „O obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20”.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 19 stycznia 1920 r.

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński

38.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczty i Telegrafów

o wprowadzeniu na ziemiach z walutą koronową taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej w markach polskich.

Celem wprowadzenia jednolitej taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej na ziemiach, podległych działalności Ministerstwa Poczty i Telegrafów, wydaję na podstawie art. 10 ustawy o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. № 44 Dz. P. P., oraz w związku z ustawą w przedmiocie ustanowienia marki polskiej prawnym środkiem płatniczym na całym obszarze Rzeczypospolitej, następujące rozporządzenie:

Art. 1. Od dnia 1 lutego 1920 r. wprowadza się na wszystkich ziemiach Rzeczypospolitej z dotychczasową walutą koronową, z wyjątkiem Śląska Cieszyńskiego, taryfy pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w markach polskich, obowiązujące dotąd na ziemiach z walutą markową. W ten sposób dotychczasowe opłaty na ziemiach z walutą koronową zostają zrównane z opłatami na innych ziemiach polskich i winny być uiszczane według dotychczasowej taryfy dla ziem z walutą markową albo w markach polskich albo w koronach według ustawowego stosunku wymiany 1 kor. = 70 fen. czyli 1 mk. = 1 k. 43 h.